

Themes in Vairamuthu's Short Stories

K. Mohanalakshmi,

Ph.D. Research Scholar (Reg. No: CRE/TAM22PNOV288/2022), Karuppanna Mariyappan College, Muthur, Tirupur District, Tamil Nadu 638105

Email: lakshmimohana2011@gmail.com

Received 25/04/2025

Accepted for publication 30/04/2025

Published 01/05/2025

Abstract

Literary works serve as invaluable mirrors to the past and present, faithfully reflecting the prevailing emotions, anxieties, and aspirations of the people, as well as the significant social, political, and cultural shifts that shape their world. Literary writers, acting as keen observers and interpreters of their times, portray the environment they inhabit and the pressing problems occurring within their society through the unique lens of their individual artistic styles. This depiction of the lived experience and its attendant challenges inherently forms the core theme and underlying message conveyed in their creative endeavors. Vairamuthu, a multifaceted personality in the Tamil literary field, distinguished as a renowned poet, accomplished novelist, celebrated film lyricist, and insightful essayist, has enriched the literary landscape with his diverse talents. His short stories, often overlooked amidst his other achievements, powerfully demonstrate that he possesses a rare and captivating flair for crafting compelling narratives within the concise and impactful format of the short story. This article aims to delve into the thematic depths of Vairamuthu's short stories, analyzing the recurring motifs, underlying social commentary, and profound observations about human nature that permeate his collection of short-form fiction. By examining these themes, we hope to gain a deeper understanding of Vairamuthu's literary vision and his contribution to the rich tapestry of Tamil literature.

Keywords: Short Stories, Vairamuthu, Tamil Literature, Social Life

வைரமுத்து சிறுகதைகளில் கதைக்கரு

கு. மோகன லட்சுமி

முனைவர் பட்ட ஆராய்ச்சி மாணவர் (Reg. No: CRE/TAM22PNOV288/2022), கருப்பண்ண மாரியப்பன் கல்லூரி, முத்தூர். திருப்பூர் மாவட்டம், தமிழ்நாடு 638105

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

இலக்கியங்கள் மக்களின் மன உணர்வுகளையும், சமுதாய மாற்றங்களையும் வெளிப்படுத்தும் காலக்கண்ணாடிகள். இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் தான் வாழும் சூழல் மற்றும் சமூகத்தில் நடக்கும் பிரச்சனைகளை தனக்கே உரிய பாணியில் தனது படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். அதுவே அவர்களது படைப்புகளில் கருவாக அமைகின்றது. இலக்கியத்துறையில் கவிஞர், நாவலாசிரியர், திரைப்படப் பாடலாசிரியர், கட்டுரையாளர் என்னும் பன்முகத்தன்மை கொண்டவர் வைரமுத்து. அவர் சிறுகதை படைப்பதிலும் திறமை

மிக்கவர் என்பதை புலப்படுத்துவதாக அவரது சிறுகதைகள் அமைகின்றன. அச்சிறுகதைகளின் கதைக்கருவை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது..

திறவுச் சொற்கள்: பெருங்குடிப் பண்பாடு, பரவலான பண்பாடு (*popular culture*), தோற்கருவிகள், மிருதங்கம், செண்டை, பறை

முன்னுரை:

உரைநடையின் வளர்ச்சியும், புதினங்கள் மற்றும் சிறுகதைகளின் தோற்றமும் சமுதாயத்தை மையப்படுத்தியதாக அமைக்கப்பட்டன. சிறுகதையானது குதிரை ஓட்டம் போல் அமைவதாயினும் அதன் கதைக்கருவும் அந்த அளவிற்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. “கருவானது கதையின் முழுப்பொருளாகும்”¹ என்கின்றார் தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி. கதைக்கான கருவை சரியாகத்தேர்வு செய்தால்தான் சிறுகதையின் அமைப்பும், பொருள் நோக்கும் சரியாக அமையும். இத்தகைய சிறப்புமிக்க கதைக்கருவை படைப்பாளர் வைரமுத்து யதார்த்தமான வாழ்வியல் கண்ணோட்டத்தில் படைத்துள்ளார். வைரமுத்து சிறுகதைகள் அவரின் கதைக்கரு உருவாக்கத்திற்கான நுட்பத்தை புலப்படுத்தக் கூடியதாக அமைகின்றது.

கவிப்பேரரசர் வைரமுத்துவின் சிறுகதைகள்: வாழ்வியல் ஆவணம்

கவிதை உலகில் முடிகூடா மன்னராகத் திகழும் கவிப்பேரரசர் வைரமுத்து, தனது படைப்புத் திறனை சிறுகதை வடிவிலும் வெளிப்படுத்தி, வாசகர்களின் மனங்களில் நீங்கா இடம் பிடித்தவர். அவரது சிறுகதைகள் வெறும் கதை சொல்லும் தளத்தைக் கடந்து, ஆழமான வாழ்வியல் உண்மைகளையும் மனித மனங்களின் சிக்கல்களையும் படம்பிடிக்கும் கண்ணாடியாக விளங்குகின்றன. நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல, கதைக்கரு, கதைப் பின்னல், கையாளும் உத்திகள் எனப் பல்வேறு களங்களில் வைரமுத்துவின் சிறுகதைகள் தனித்தன்மை உடையனவாக மிளர்கின்றன.

வைரமுத்துவின் சிறுகதைகளின் அடிப்படைக் கரு, எதார்த்தமான வாழ்வின் பிரதிபலிப்புதான். இயல்பான வாழ்வியல் கண்ணோட்டத்தை தனது கதைகளில் அவர் தத்ரூபமாகப் பதிவு செய்கிறார். மனிதர்களின் அன்றாடப் போராட்டங்கள், எதிர்பாராத திருப்பங்கள், இன்பங்கள், துன்பங்கள் என வாழ்வின் அத்தனை வண்ணங்களையும் அவரது கதைகளில் காணலாம். இது வாசகர்கள் தங்களை அல்லது தங்களைச் சுற்றியுள்ளோரை அக்கதைகளில் உருவகித்துக்கொள்ள வழிவகுக்கிறது.

குறிப்பாக, குடும்ப உறவுகளே அவரது பல சிறுகதைகளின் மையப்புள்ளியாக அமைகின்றன. கணவன்-மனைவி உறவுக்குள் இருக்கும் அன்பு, அர்ப்பணிப்பு, அதே சமயம் சின்னச் சின்ன

ஈகோக்களால் ஏற்படும் விரிசல்கள்; பெற்றோர்-பிள்ளைகளுக்கிடையேயான பாசம், தலைமுறை இடைவெளியால் வரும் கருத்து வேறுபாடுகள்; அண்ணன்-தங்கை, அண்ணன்-தம்பி உறவுக்குள் இருக்கும் விட்டுக் கொடுத்தல், தியாகம் எனப் பல்வேறு குடும்ப உறவுகளின் சிக்கலான மற்றும் அழகான பரிமாணங்களை மிக நுட்பமாகச் சித்தரிக்கிறார். இவை வெறும் பிரச்சனைகளாக இல்லாமல், அந்த உறவுகளுக்குள் புதைந்துள்ள ஆழமான அன்பையும், புரிதலையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. உறவுகளுக்குள் ஏற்படும் சிக்கல்களையும், மனக்கசப்புகளையும் தத்ரூபமாக வெளிப்படுத்துவதோடு, அவற்றை மனிதர்கள் எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறார்கள் அல்லது எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற பார்வையையும் அவர் முன்வைக்கிறார்.

குடும்பம் என்ற சிறிய வட்டத்தைத் தாண்டி, சக மனிதர்களுக்கிடையேயான உறவு நிலை, நட்பு, பிரிவு, ஏமாற்றம், நம்பிக்கை போன்ற உணர்வுகளையும் தனது கதைகளில் கொண்டு வருகிறார். மனிதர்களுக்குள் இருக்கும் நல்ல மனப்பான்மை, குறிப்பாக விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையின் அவசியம், புரிதலின் முக்கியத்துவம் போன்ற தார்மீக விழுமியங்களையும் கதைகளின் ஊடாக வலியுறுத்துகிறார். தற்போதைய வேகமான உலகில், மனித உறவுகளில் பணம் மற்றும் சமூக அந்தஸ்து ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தையும், இதனால் உறவுகளில் ஏற்படும் பந்தப் பிணைப்புகளின் தளர்வையும் அவரது கதைகள் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

இன்றைய சமூகச் சூழலின் தாக்கமும் அவரது கதைகளில் வலுவாகப் பதிந்துள்ளது. நகரமயமாதல், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், சமூக மாற்றங்கள், கலாச்சாரப் பரிமாற்றங்கள் ஆகியவை மனித வாழ்விலும், உறவுகளிலும் ஏற்படுத்தும் சவால்களை அவர் தனது படைப்புகளில் பிரதிபலிக்கிறார். காலத்திற்கேற்ற நவீன பிரச்சனைகளையும், அவற்றால் பாதிக்கப்படும் அல்லது பழகிக்கொள்ளும் மனிதர்களின் மனநிலையையும் அவர் விவரிக்கிறார். இந்தப் பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுத்து, அதில் இருந்து மீண்டு வரும் மனிதர்களின் மனவலிமையையும், சில சமயங்களில் தோல்விகளையும் அவர் யதார்த்தமாகப் பதிவு செய்கிறார்.

ஒரு கவிஞராக இருந்து சிறுகதை எழுத்தாளராக மாறியவர் என்பதால், வைரமுத்துவின் மொழிநடை தனித்துவமான அழகியல் கொண்டது. கவிதையின் மென்மையும் வீரியமும் அவரது உரைநடையில் இழையோடுகின்றன. எளிய சொற்கள் மூலமும், அழகான உவமைகள் மற்றும் உருவகங்கள் மூலமும் காட்சிகளையும், கதாபாத்திரங்களின் உணர்வுகளையும் கண்முன்னே நிறுத்துகிறார். அவரது வர்ணனைகள் வாசகர்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதிவுகின்றன. கதாபாத்திரங்களின் மனவோட்டங்களைச் சித்தரிக்க அவர் கையாளும் உளவியல் நுட்பங்களும், யதார்த்தமான மற்றும் கூர்மையான உரையாடல்களும் கதைக்கு மேலும் வலு சேர்க்கின்றன. கதைப் பின்னலில் எதிர்பாராத திருப்பங்களை வைப்பதும், வாசகனைச்

சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் மௌனமான கேள்விகளோடு கதையை முடிப்பதும் அவரது சிறப்பான உத்திகளில் சில.

தூரத்து உறவு

நவீன மயமான இவ்வுலகில் பெற்ற பிள்ளை தன் தாய், தந்தையை சுமையாகக் கருதுவதைக் கதைக்கருவாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட சிறுகதை தான் 'தூரத்து உறவு'. தன் வாழ்க்கை மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக வெளிநாடு சென்ற மகன் தன் பெற்றோர்களையே சுமையாக நினைக்கிறான். பெற்றோரிடம் உண்மையான அன்பும், உறவின் அருமையும் தெரியாத மகனின் அவல நிலையை தூரத்து உறவு சிறுகதையின் மூலம் சிறப்பான முறையில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். தந்தையின் இறப்பை அறிந்து இறுதிச்சடங்கிற்காக அயல்நாட்டிலிருந்து தாய் நாட்டிற்கு வருகிறான் மகன். தந்தையின் இறுதிச் சடங்கு முடித்த பின்பு தாய் மட்டும் தனித்திருக்கும் நிலையில் தனது சொத்தை விற்றுவிட்டு தாயை முதியோர் இல்லத்தில் சேர்க்க நினைக்கும் மகனின் மனநிலை கதையில் விளக்கப்படுகிறது. பெற்று வளர்த்து, படிக்க வைத்து, ஆளாக்கி அவர்களை சமூகப் பொறுப்பு உள்ளவர்களாக ஆக்கிய தன் பெற்றோர்களையே சுமையாக நினைக்கும் போக்கு நவீன வாழ்க்கையில் பெருகுவதை 'தூரத்து உறவு'யின் கதைக்கரு வெளிப்படுத்துகிறது. முதியோர் இல்லத்தில் உள்ள அம்மாவும் இறந்து போக அம்மாவின் இறுதிச்சடங்கில் கூட கலந்து கொள்ளாமல் இணையத்தின் வழியாக இறுதிச் சடங்கை கண்டதாக மகனின் நிலையை பதிவு செய்திருக்கும் கருத்து நடப்பியல் அவலத்தை புலப்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது. "பெசன்ட் நகர் மயானத்துக்கும் மென்ஹாட்டனுக்குமான 13,462 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் 'ஸ்கைப்'பில் எரிந்து கொண்டிருந்தாள் அம்மா".²

வேதங்கள் சொல்லாதது

மனிதர்களுக்குள் பிறப்பால் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற பாகுபாடு கிடையாது. பிறப்பால் அனைவரும் சமமே. சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தாண்டி மனித வாழ்க்கையில் இரக்க குணமே தலையானது. மனிதனுக்கு மனிதன் உதவிக் கொள்வதே வாழ்வின் சிறப்பு என்பதை வைரமுத்து 'வேதங்கள் சொல்லாதது' என்னும் சிறுகதையில் கருவாக அமைத்திருக்கிறார். சமயங்கள், சடங்குகள், வழிபாடு எல்லாம் மனிதனாலேயே சிறப்படைகின்றன. நல்லதை நினைத்து நன்மை செய்பவர்களுக்குக் குலம், கோத்திரம் இல்லை. "ஆசை என்பது மற்றவர்கள் மூலம் நீ சந்தோசப்படுவது. அன்பு என்பது உன்மூலம் மற்றவர்கள் சந்தோஷப்படுவது. காளியப்பன் இருளாகி விளக்கேற்றியதில் பரமசந்தோசம்தானே அடைந்திருக்க முடியும் பரமாச்சாரியார். அவருக்கு விரோதமாக எதுவும் இந்த வீட்டில் புலங்கக்கூடாது என்பதுதானே நிபந்தனை. கடவுள் எல்லா உயிர்களிலும் நிறைந்திருக்கிறார் என்ற அத்வைதம் பொய்யா? அது ஆச்சாரியாருக்கு விரோதமா? எனக்கு தெரிந்து விரோதம் இல்லை"³. நற்குணம் உடையவர்கள் எங்கும்

பிறப்பார்கள். ஆனால் பிறப்பால் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் ஆகிவிட முடியாது. குணமே உயர்ந்தது என்னும் சிந்தனை 'வேதங்கள் சொல்லாதது' கதையில் வெளிப்படுகிறது.

ஏழையின் தாஜ்மஹால்

வரலாறு என்பது மனித நாகரிகத்தின் பதிவேடு. ஆனால், அந்தப் பதிவேட்டில் யாரெல்லாம் இடம்பெறுகிறார்கள்? எந்தெந்த நிகழ்வுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன? சற்று உற்று நோக்கினால், வரலாறு என்பது பெரும்பாலும் வெற்றியாளர்களாலும், ஆட்சி அதிகார பீடத்தில் இருப்பவர்களாலும் எழுதப்பட்டதே என்ற உண்மை தெளிவாகும். பிரமாண்டமான போர்கள், அரசர்களின் சாதனைகள், ஆட்சிக் கவிழ்ப்புகள் போன்றவையே வரலாற்றுப் பக்கங்களை நிரப்புகின்றன. ஆனால், இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்திற்கும் அடித்தளமாய் இருந்த, இந்த வரலாற்றுப் பதிவுகளின் நிழலில் வாழ்ந்த கோடிக்கணக்கான சாதாரண மக்களின் வாழ்வு, அவர்களது போராட்டங்கள், கனவுகள், இழப்புகள் பெரும்பாலும் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டுவிடுகின்றன. சமூக வரலாறு என்பது சாதாரண மக்களின் வரலாறுதான் என்றபோதும், அதிகாரத்தின் குரலே ஓங்கி ஒலிப்பதால், பலரின் வாழ்வு அர்த்தம் இல்லாமல், எந்தப் பதிவிலும் இடம்பெறாமல் முடிந்துபோகிறது.

இந்த கசப்பான யதார்த்தத்தை, வரலாற்றின் இந்த ஓரவஞ்சனையை உணர்வுபூர்வமாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் ஒரு கலைப் படைப்புதான் கவிஞர் வைரமுத்துவின் 'ஏழையின் தாஜ்மஹால்' சிறுகதை. உலகமே வியந்து போற்றும் தாஜ்மஹால், முகலாயப் பேரரசர் ஷாஜகான் தன் மனைவி மும்தாஜின் நினைவாகக் கட்டிய காதலின் அழியாச் சின்னமாகப் போற்றப்படுகிறது. கோடிக்கணக்கான சிற்பிகளையும் தொழிலாளர்களையும் பயன்படுத்தி, பல வருடங்கள் செலவிட்டு எழுப்பப்பட்ட இந்தக் கலைப்படைப்பு, அரசரின் அளப்பரிய காதலை உலகிற்கு பறைசாற்றுவதாகப் பரவலாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால், வைரமுத்துவின் கதை, இந்த அதிகாரபூர்வமான காதலின் சின்னத்திற்குப் பின்னால், ஒரு ஏழையின் காதல் ஒன்றின் தியாகத்தையும், அது வரலாற்றிலிருந்து எவ்வாறு மறைக்கப்பட்டது என்பதையும் புதிய கோணத்தில் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. தாஜ்மஹால் வெறும் ஓர் அரசனின் காதலின் சின்னம் மட்டுமல்ல, அதன் அஸ்திவாரத்தில் புதைக்கப்பட்ட ஒரு சாதாரண மனிதனின் துயரக் காதல் கதையின் நினைவுச் சின்னமும் கூட என்பதை கதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது.

கதையின் முக்கியப் பாத்திரமான இப்ராஹிம், தாஜ்மஹால் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த ஒரு சாதாரண மனிதன். அவன் அலிமா என்ற ஏழைப் பெண்ணைக் காதலித்தான். இவர்களது காதல் அரண்மனைகளின் உயரத்தில் இல்லை; அது மண் குடிசைகளின் எளிமையிலும், அன்றாடப் போராட்டங்களின் மத்தியிலும் மலர்ந்தது. தாஜ்மஹால் கட்டுமானப் பணி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, அலிமா அந்தப் பிரமாண்டமான திட்டத்தில் ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியாகப் பணிபுரிந்தாள். அவள் கல்

சுமந்தாள், மண் சுமந்தாள், கட்டடத்தின் ஒவ்வொரு செங்கல்லுக்கும் தன் வியர்வையை அர்ப்பணித்தாள். இது சாதாரணத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு, எந்தப் பெருமையும் இன்றி, எந்தப் பதிவிலும் இன்றி கடந்து சென்றதைக் காட்டுகிறது.

ஒருநாள், இப்ராஹிம் தன் காதலி அலிமாவைக் காண வருகிறான். ஆனால் அவனைக் காணவில்லை. அவன் அவளைத் தேடி அலைகிறான். மண்ணெங்கும் தேடிய அவனுக்குக் காத்திருந்தது பேரதிர்ச்சி. அலிமா பூமிக்கடியில் புதைக்கப்பட்டிருந்தாள். எங்கே? உலகம் போற்றும் தாஜ்மஹாலின் அஸ்திவார ஆழத்தில்! இப்ராஹிமின் கூற்று இதுதான்:

“அவளோ இந்தக் கல்லறைக்கு மண் சுமந்தாள். காதல் வெறியோடு திரும்பி வந்தேன். காணவில்லை என் கண்மணியை. பூமி எல்லாம் தேடிப் பார்த்தேன் அவளோ பூமிக்கடியில் புதைக்கப்பட்டிருந்தாள். எங்கு தெரியுமா? இதோ இந்த தாஜ்மஹாலின் அஸ்திவார ஆழத்தில். இந்த தாஜ்மஹாலில் மும்தாஜ் க்கு முன்பே புதைக்கப்பட்டவள் என் ஆசை அலிமா தான். அவளைப் பலியிட்டது உங்கள் கட்டடக்கலையின் மூடநம்பிக்கையா? இல்லை உங்கள் அதிகார வர்க்கத்தின் காமசேட்டையா? எதுவும் தெரியாது”

இந்த கூற்று, ஒரு பைத்தியக்காரனின் புலம்பலாகக் கதையில் சித்தரிக்கப்பட்டாலும், அது தாஜ்மஹாலின் உருவாக்கத்தின் பின்னால் மறைக்கப்பட்ட ஒரு கொடூரமான உண்மையின் சாட்சியமாக அமைகிறது. இப்ராஹிமின் காதலி அலிமா, மும்தாஜுக்கு முன்பே அந்த மாபெரும் கட்டடத்தின் அஸ்திவாரத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்ற அவனது கண்ணீர் கதறல், அதிகாரப்பூர்வ வரலாற்றின் மீது ஒரு மிகப்பெரிய கேள்வியை எழுப்புகிறது. தாஜ்மஹால் மும்தாஜின் நினைவாகக் கட்டப்பட்டதாக உலகம் நம்பும்போது, அதன் ஆழத்தில் ஒரு சாதாரண ஏழைப் பெண்ணின் வாழ்வும், அவளது காதலும் பலியிடப்பட்டிருக்கிறது என்பது இதயத்தை உலுக்குகிறது.

அலிமாவின் இறப்புக்கான காரணம் என்ன என்ற இப்ராஹிமின் கேள்வி, இரண்டு சாத்தியக்கூறுகளை முன்வைக்கிறது: முதலாவது, கட்டடக்கலையின் மூடநம்பிக்கை (Superstition). சில பிரமாண்டமான கட்டடங்கள் கட்டப்படும்போது, அதன் உறுதிப்பாட்டிற்காக மனிதர்களைப் பலியிடும் கொடூரமான மூடநம்பிக்கைகள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அப்படியான ஒரு பலிக்கு அலிமா ஆளானாள்? இரண்டாவது, அதிகார வர்க்கத்தின் காமசேட்டை (Lust/Cruelty of the ruling class). இது அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களின் மிருகத்தனமான காம வேட்கையாலோ அல்லது பிற வகையிலான சுரண்டலாலோ அலிமா கொல்லப்பட்டு, பின்னர் அவளது மரணம் மறைக்கப்பட்டு அஸ்திவாரத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கொடூரமான யூகத்தை விதைக்கிறது. இந்த இரண்டு காரணங்களில் எது உண்மையானது என்பது இப்ராஹிமுக்குத் தெரியாது. இந்த அறியாமை, வரலாற்றின் இருண்ட பக்கங்களில்

சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வு எவ்வளவு அற்பமாகக் கருதப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. அவர்களது மரணம்கூட விசாரணையின்றி, பதிவின்றி மறக்கப்பட்டது.

இப்ராஹிம் தன் காதலியை இழந்த துயரிலும், அவளது மரணத்திற்கான காரணத்தைத் தேடியும் பைத்தியம் ஆகிறான். அவனது பைத்தியக்காரத்தனம்தான், வரலாற்றின் அதிகாரப்பூர்வப் பதிவேடுகளில் இடம்பிடிக்காத அலிமாவின் துயரக் கதையைச் சுமந்து திரியும் ஒரே பெட்டகமாக அமைகிறது. தாஜ்மஹால் என்னும் பிரம்மாண்டமான சின்னம் ஒரு புறம் ஷாஜகான்-மும்தாஜ் காதலைப் போற்றுகிறது என்றால், மறுபுறம், அதன் கண்ணுக்குத் தெரியாத அஸ்திவாரத்தில், இப்ராஹிம்-அலிமாவின் தீரமிகுந்த, ஆனால் துயரத்தில் முடிந்த காதலின் தியாகம் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வைரமுத்து தன் சிறுகதையின் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வைரமுத்துவின் இந்தக் கதை, தாஜ்மஹால் குறித்த நமது பொதுவான பார்வையைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. பிரமாண்டமான நினைவுச் சின்னங்கள் வெறும் கலை அல்லது காதலின் அடையாளங்கள் மட்டுமல்ல; அவை கட்டப்பட்டபோது சிந்தப்பட்ட வியர்வையின், உழைப்பின், சில சமயங்களில் உயிர்களின் விலையையும் கொண்டுள்ளன என்பதை நினைவூட்டுகிறது. அதிகாரமும் செல்வமும் கொண்ட ஒரு காதலுக்கு விண்ணுயர்ந்த நினைவாலயம் எழுப்பப்படும்போது, ஏழையின் காதலும் வாழ்வும் அதே மண்ணில், அதே கட்டடத்தின் அடியில் பலியிடப்படுவதும் மறைக்கப்படுவதும் வரலாற்றின் முரண்நகை.

இப்ராஹிமின் காதலிக்கு நினைவுச்சின்னம் இல்லை. அவளது பெயர் வரலாற்றின் பக்கங்களில் இல்லை. அவளது கதை அதிகாரப்பூர்வப் பதிவேடுகளில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், இப்ராஹிமின் மனதில், அவனது பைத்தியக்காரத்தனத்தில், அவனது கண்ணீரில் அவளது காதல் வாழ்கிறது. அதுதான் அவனது, 'ஏழையின் தாஜ்மஹால்'. வைரமுத்து, இந்த ஏழையின் காதலையும், அதன் துயர முடிவையும், உலகம் கொண்டாடும் தாஜ்மஹாலின் காதலுக்கு நிகராக, ஒரு மாற்றுப் பார்வையில், ஆனால் சமமான முக்கியத்துவத்துடன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இது வரலாற்றைப் படிக்கும்போது, அதிகாரக் குரல்களுக்குப் பின்னால் மறைந்திருக்கும் சாதாரண மக்களின் கதைகளையும், அவர்களின் வாழ்வின் மதிப்பையும் தேட வேண்டும் என்ற சமூகப் பொறுப்புணர்வை வாசக மனதில் விதைக்கிறது. தாஜ்மஹால் என்ற புறச் சின்னத்திற்குப் பின்னால், அலிமாவின் மறைக்கப்பட்ட தியாகமும், இப்ராஹிமின் மறக்கப்படாத காதலும்தான் உண்மையான 'ஏழையின் தாஜ்மஹால்' என்பதை இச்சிறுகதை உணர்த்துகிறது. நீரில் எழுதிய காதல்

எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் மென்மையான காதல் உணர்வு உண்டு என்பதையும், அவைகளுக்குள் உள்ள தூய அன்பின் தன்மையையும் 'நீரில் எழுதிய காதல்' என்னும் சிறுகதையின் கருவாக அமைத்திருக்கிறார் வைரமுத்து. காதல் என்பது அனைத்து

உயிர்களுக்கும் பொதுவானது. அஃறிணை உயிர்களுக்கு உள்ள காதலும், அதன் உணர்வுகளும் அவ்வளவாக புரிந்து கொள்ளப்படுவதில்லை. மஞ்சளாறு அணையில் இரண்டு மீன்கள் ஒன்றை ஒன்று காதலித்தன. உயிருக்குயிராய் நேசித்தன. இரண்டு மீன்களும் அணையில் இணைபிரியாமல் வாழ்ந்தன. காலச்சுழச்சியில் ஒன்றையொன்று பிரிந்து விடுகிறது. இறுதியில் ஒன்று மீன் வளர்க்கும் தொட்டியில் மற்றொன்று உணவுக்காக சமைக்கும் இடத்தில் குழம்புக்காக அறுக்கப்படுகிறது. இதைக் கண்ட தொட்டியில் இருந்த மீனும் தன் துணையை விட்டு வாழ விரும்பாமல் தானும் உயிரை விடுகிறது. “பேயம்மாள் அரிவாள் மணை எடுத்து வந்த காட்சிதான் ‘கீ’ கடைசியாய்ப் பார்த்தது; குழம்பு கொதிக்கும் சத்தம்தான் கடைசியாய்க் கேட்டது. மறுநாள் குழம்புக்கு அவள் தொட்டி மீன்களை எல்லாம் தொட்டு தூக்கி போது எல்லா மீன்களும் உயிரோடு இருந்தன; ‘கீ’ மட்டும் செத்து கிடந்தது”⁵. இக்கதை கற்பனை கதையாக இருப்பினும் அஃறிணைக்கும் உணர்வு உண்டு, காதல் உண்டு என்பதை எடுத்துரைக்கிறார்.

பகல் இருட்டு: பார்வையற்றவர்களின் உலகில் வெளிச்சம் தேடும் ஒரு தேடல்

வைரமுத்துவின் ‘பகல் இருட்டு’ என்ற சிறுகதை, அதன் தலைப்பிலேயே ஒரு முரண்பாட்டைத் தாங்கி நிற்கிறது. வெளிச்சத்தால் நிறைந்திருக்க வேண்டிய பகல் நேரத்தில், பார்வையற்றவர்களின் வாழ்வில் சூழும் இருளைப் பற்றிய ஆழ்ந்த சித்திரத்தை இச்சிறுகதை வெளிக்கொணர்கிறது. குறிப்பாக, நகரமயமாதலின் வேகமான சூழலில் பார்வையற்ற மாற்றுத்திறனாளிகளின் அன்றாட வாழ்வில் அவர்கள் சந்திக்கும் சவால்களையும், மனிதநேயம் அருகி வரும் அவல நிலையையும் இக்கதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது.

கதையின் தொடக்கத்திலேயே, இந்தியாவில் சுமார் எழுபது லட்சம் பார்வையற்றவர்கள் வாழ்கின்றனர் என்ற புள்ளிவிவரத்தை வைரமுத்து சுட்டிக்காட்டுகிறார். இது வெறும் எண்ணிக்கையல்ல, மாறாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய, ஆதரவு தேவைப்படும் மாபெரும் மனிதக் கூட்டம் என்பதை உணர்த்தும் ஒரு முயற்சி. கண்பார்வை பெற்ற சமூகத்தினர், பார்வையற்றோருக்கு உதவிக்கரம் நீட்ட வேண்டும் என்ற அடிப்படை அறத்தை இக்கதை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. இன்றைய அவசர உலகத்தின் ஓட்டத்தில், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சுயநலப் பணிகளிலும், இலக்குகளை நோக்கிய ஓட்டத்திலுமே முனைப்புக் காட்டுகின்றனர். பிறரைப் பற்றிய சிந்தனைக்கோ, குறிப்பாக உதவி தேவைப்படுபவர்களைக் கண்டுகொள்ளவோ அவர்களுக்கு நேரம் இல்லை என்ற கசப்பான யதார்த்தத்தை வைரமுத்துவின் எழுத்துக்கள் மூலம் உணர முடிகிறது.

கதையின் மைய நிகழ்வாக, சாலையைக் கடக்க முடியாமல் தவித்து நிற்கும் ஒரு பார்வையற்ற மனிதர் சித்தரிக்கப்படுகிறார். பரபரப்பான சாலை, வாகனங்களின் இரைச்சல், அவசரமாகச் செல்லும் மக்கள் - இவர்களுக்கு மத்தியில் அவர் தனித்து நிற்கிறார். அவரது நிலையைக் கண்டு சிலர் ஒரு கணம் இரக்கம் கொள்கிறார்கள். ஆனால், அந்த இரக்கம் வெறும் மன உணர்ச்சியோடு

நின்றுவிடுகிறது, செயலாக உருவெடுக்கவில்லை. அவருக்கு உதவ யாரும் முன்வருவதில்லை. இதுதான் கதையின் முதல் வலிமையான காட்சி. மனித மனங்களில் இரக்கம் இருந்தாலும், அது வெறும் மனதளவில் மட்டுமே தேங்கிவிடுவதையும், அதைச் செயல்படுத்தும் துணிவோ, நேரமோ பலரிடம் இல்லை என்பதையும் இக்காட்சி கூர்மையாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. நகர வாழ்வின் அந்நியத்தன்மை மற்றும் சுயநலப் போக்கு ஆகியவை பார்வையற்றவர்களின் வாழ்க்கையை எந்தளவுக்குப் பாதிக்கிறது என்பதற்கான நேரடி உதாரணம் இது.

இறுதியாக, ஒரு போக்குவரத்துக் காவலர் அந்தப் பார்வையற்றவரின் கையைப் பிடித்து சாலையைக் கடக்க உதவ முன்வருகிறார். இது ஒரு சிறிய நம்பிக்கைக் கீற்றை அளிக்கிறது. ஆனால், அந்த நம்பிக்கை நிலைப்பதில்லை. சாலையின் பாதியிலேயே தனது மேலதிகாரியைக் கண்டதும், தனது கடமைக்கோ அல்லது பணியிட விதிமுறைகளுக்கோ முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அந்தப் பார்வையற்றவரைக் கைவிட்டுவிடுகிறார் அந்தக் காவலர். இந்தச் சம்பவம் மனிதாபிமான உதவிகள் சிலசமயம் நிபந்தனைக்குட்பட்டவையாக அல்லது சூழலுக்கு ஏற்ப மாறக்கூடியவையாக இருக்கின்றன என்பதை உணர்த்துகிறது. அதிகார அமைப்புகளின் அழுத்தம் அல்லது சுயநலமான பாதுகாப்புகள் கூட உதவிகளைத் தடுத்து நிறுத்திவிடுகின்றன என்பதை இது காட்டுகிறது.

இந்தக் கைவிடப்பட்ட சூழலில்தான் கதையின் மிக முக்கியமான திருப்பம் நிகழ்கிறது. அந்தப் பார்வையற்றவரை சாலையின் நடுவில் இருந்து, மற்றொருவர் வந்து கையைப் பிடித்து சாலையின் மறுபுறம் பத்திரமாக அழைத்துச் செல்கிறார். உதவி செய்தவர் யார் என்ற கேள்வி நம் மனதில் எழுகிறது. அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே நடைபெறும் உரையாடல்தான் கதையின் ஆணிவேராகவும், அதன் வலிமையான செய்தியாகவும் அமைகிறது.

உதவி பெற்ற பார்வையற்றவர், தன்னைக் காப்பாற்றியவருக்கு நன்றி கூறுகிறார். அதற்கு உதவி செய்தவர், "பரவாயில்லை; நீங்கள் கைவிடப்பட்டவராய் இருக்க வேண்டும் என்ற அனுமானம்தான் என்னை உதவி செய்யத் தூண்டியது" என்று பதிலளிக்கிறார். இந்த பதில், உதவி செய்தவரும் இதே போன்ற சூழல்களைச் சந்தித்திருக்கக் கூடும் என்ற யூகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பின்னர், உதவி பெற்றவர், "எனக்கு இன்னொரு உதவி செய்ய வேண்டும்" என்கிறார். "என்ன?" என்று கேட்கிறார் உதவி செய்தவர். "இப்போது நாம் எந்தச் சாலையில் நிற்கிறோம். படித்துச் சொல்ல முடியுமா?" என்று கேட்கிறார் முதல் பார்வையற்றவர். இந்தக் கேள்விக்கு உதவி செய்தவர் கொடுக்கும் பதில்தான் கதையின் உச்சகட்டம்: "மன்னிக்க வேண்டும். உங்களுக்குப் படிக்கத்தான் தெரியாது; எனக்குப் பார்வையே தெரியாது".

இந்த ஒற்றை வரி, கதையின் மொத்தப் பரிமாணத்தையும் மாற்றிவிடுகிறது. உதவி செய்தவரும் பார்வையற்றவர்தான் என்பது தெரிய வருகிறது. கண்பார்வை அற்ற ஒருவரால் கைவிடப்பட்ட மற்றொரு பார்வையற்றவருக்கு உதவுபவர், கண்பார்வை உள்ள சமூகம் அல்ல; மாறாக, அதே

'பகல் இருட்டு'க்குள் வாழும் மற்றொரு பார்வையற்றவரே. இது சமூக யதார்த்தத்தின் ஒரு சோகமான வெளிப்பாடு. கண்பார்வை உள்ள பெரும்பான்மைச் சமூகம், பார்வையற்றவர்களின் நிலையைக் கண்டும் காணாமல் கடந்து செல்லும்போது, அதே துயரைப் பகிரும் மற்றொருவரே உதவிக்கு முன்வருகிறார். இது மாற்றுத்திறனாளிகளுக்குள் இருக்கும் பரஸ்பர புரிதல், வலி, மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவாக நிற்கும் உயரிய பண்பை அழுத்தமாகப் பதிய வைக்கிறது.

வைரமுத்து இச்சிறுகதை மூலம் மனிதாபிமானம் குறைந்து வருவதையும், பிறருக்கு உதவும் பண்பு அருகி வருவதையும் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். குறிப்பாக, நகரச் சூழலில் தனிமனிதர்கள் எவ்வாறு தங்களுக்குள்ளேயே முடக்கப்பட்டு, சமூகப் பொறுப்புணர்வு அற்றுப் போகிறார்கள் என்பதைச் சாடுகிறார். எண்ணற்ற கண்பார்வை உள்ள மனிதர்கள் தினமும் பலமுறை சாலையைக் கடந்து சென்றும், ஒரு பார்வையற்றவருக்கு உதவ மனமற்றுப் போகும் சூழலையும், இறுதியாக அதே 'ிருளுக்குள்' வாழும் மற்றொரு பார்வையற்றவரே உதவிக்கரம் நீட்டும் நுட்பமான முரண்பாட்டையும் அவர் கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

'பகல் இருட்டு' வெறும் ஒரு கதையல்ல, இது ஒரு சமூக விமர்சனம். பார்வையற்றவர்களின் அன்றாடப் போராட்டங்களைப் பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வுப் பதிவு. கண்பார்வை பெற்ற சமூகம் தன்னுடைய அவசரப் போக்கைக் கைவிட்டு, சுற்றி இருப்பவர்களின் தேவைகளை, குறிப்பாக மாற்றுத்திறனாளிகளின் தேவைகளை உணர்ந்து உதவி செய்ய முன்வர வேண்டும் என்ற அறைகூவலே இக்கதையின் அடித்தளமாக அமைகிறது. பார்வையற்றவர்களின் உலகில் வெளிச்சம் பாய்ச்ச வேண்டிய பொறுப்பு கண்பார்வை உள்ளவர்களுக்கு உண்டு என்பதை இக்கதை அழுத்தமாக நினைவூட்டுகிறது. அந்த வெளிச்சம், வெறும் இரக்கமாய் இல்லாமல், செயலாய் மாற வேண்டும் என்பதே வைரமுத்துவின் ஆழமான செய்தியாகும்.

மனிதர்களால் ஆனது வாழ்வு

உலகில் உள்ள மற்ற உயிர்களைக் காட்டிலும் மனித இனத்திற்குத் தனிச்சிறப்பு ஒன்று உண்டு. அத்தனிச்சிறப்பு காரணமாக மக்கள் இப்புவி யில் மேம்பட்டு வாழ்கின்றனர். மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இணைந்து செயலாற்றும்போது தான் சமுதாய நடவடிக்கைகள் உயிர்பெறுகின்றன. கணவனால் கைவிடப்பட்டு உறவுகள் கசந்த பின் வளர்ப்பு பிராணியான பூனை மீது அன்பு கொண்டு தன் அன்பு முழுவதையும் பூனைக்கே காட்டுகிறாள். ஒரு நாள் பூனை இறந்த பின்பு அவள் தனிமைப்படுத்தப்படுகிறாள். உற்றார் உறவினர், ஊர்க்காரர்கள், அக்கம் பக்கத்தினர் என்று யாருடனும் உறவின்றி அவளுடைய வாழ்க்கை முடிந்து போகிறது. பிற உயிர்கள் மீது அன்பு செலுத்தினாலும் தன்னைச் சார்ந்த மனிதர்களோடும் உறவுகளோடும் சேர்ந்து வாழும் போது தான் வாழ்க்கை இன்பம் தரும். "பூனையின் மரணம் கொண்டாடப்படுகிறது; மனிதரின் மரணம் அனாதையாகிறது. இளமையோ - முதுமையோ -

உறவோ- பகையோ - பிராணி மட்டும் போதாது மனிதர்களுக்கு; சொல்லிவிட ஆள் வேண்டும்”⁷. எத்தனை இடர்கள் வந்தாலும் மனிதர்களோடும், உறவுகளோடும் சேர்ந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கை தான் இன்பம் தருவது என்னும் சிந்தனையை வைரமுத்து இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்கிறார்.

தொகுப்புரை

வைரமுத்துவின் சிறுகதைகள் வெறும் பொழுதுபோக்கிற்காகப் படிக்கப்படும் கதைகள் அல்ல. அவை வாழ்வின் அனுபவப் பாடங்களாக அமைகின்றன. மனித மனங்களின் ஆழங்களையும், உறவுகளின் முக்கியத்துவத்தையும், சமூகத்தின் யதார்த்த நிலையையும் அவை வாசகர்களுக்கு உணர்த்துகின்றன. அன்றாட வாழ்வின் எளிய தருணங்களுக்குள்ளும் ஆழமான வாழ்வியல் தத்துவங்கள் இருப்பதை அவரது கதைகள் அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அவரது சிறுகதைகள் தமிழ் சிறுகதை இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைச் சேர்த்துள்ளன என்பதோடு, காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் வாழ்வியல் ஆவணங்களாகவும் திகழ்கின்றன. கதைக்கரு, கதைப் பின்னல், உத்திகள் முதலான களங்களில் வைரமுத்துவின் சிறுகதைகள் தனித்தன்மை உடையனவாக மிளிர்கின்றன. வைரமுத்துவின் சிறுகதைகள் வாழ்வியலை கதைக் கருவாகக் கொண்டது. இயல்பான வாழ்வியல் கண்ணோட்டம், குடும்ப உறவுகள், குடும்ப உறவுகளுக்குள் ஏற்படும் சிக்கல்கள், மனிதர்களின் உறவு நிலை, மனிதர்களுக்குள் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை, இன்றைய சமூகச் சூழல் போன்றவற்றை கதைக் கருவாகக் கொண்டு சித்தரிக்கப்பட்டது வைரமுத்துவின் சிறுகதைகள்.

பார்வை நூல்கள்

1. தா. ஏ.ஞானமூர்த்தி இலக்கிய திறனாய்வியல் பக்கம் 335
2. வைரமுத்து சிறுகதைகள் பக்கம் 25
3. மேலது பக்கம் 33
4. மேலது பக்கம் 42
5. மேலது பக்கம் 62
6. மேலது பக்கம் 187

References:

1. Literary Criticism by T. A. Gnanamoorthy, page 335
2. Vairamuthu Short Stories, page 25
3. Ibid., page 33
4. Ibid., page 42
5. Ibid., page 62
6. Ibid., page 187

Copyright (c) 2025 Author

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).